

Xavier González. Director de Boí Taüll

“El nostre és un públic familiar. Ho hem enfocat tot a les famílies”

Futbol

L'Espanyol posa emoció en la copa

Els blanc-i-blaus trenquen la ratxa del Barça (1-0)

the Qhair
fem 45 ANYS
AL TEU SERVEI DES DEL 1973

ASSESSORS I ESTILISTES D'IMATGE PERSONAL
PERRUQUERIA HOME I DONA - ESPECIALISTA BARBER
POSTISSERIA I TRACTAMENTS CAPIL·LARS
MODELATS DE TOTS ELS ESTILS
COLORS TRADICIONALS, NATURALS I FANTASIA

Cami Ral, 23
Premià de Mar
Tel. 93 752 39 91
www.carlespujadas.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DIJOUS • 18 de gener del 2018. Any XLIII. Núm. 14521 - AVUI / Any XL. Núm. 13391 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-18

“Conjurem-nos tots per recuperar les institucions”

Roger Torrent és aplaudit pels diputats d'ERC i JxCat en ser escollit president del Parlament ■ ANDREU PUIG

INICI • Roger Torrent, elegit president del Parlament en una sessió marcada per l'absència dels diputats exiliats i presos

COMPROMÍS • El republicà adverteix que cal respectar l'expressió de les urnes i ofereix col·laboració i diàleg a l'oposició

Primavera groga al parc

VOLTES DONEN MOLT VIDA

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus una palmera.

49 oficines a Catalunya
902 811 811
nautaliaviatges.com

NAUTALIA
Viatges

Roger Torrent

“Mai hem de tenir por de la democràcia”

ELS DISCURSOS

Ernest Maragall

“No abandonarem la via democràtica”

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jofre Llombart

El novè vot en blanc

La figura de Roger Torrent, la restitució de l'activitat al Parlament i la renovació de la majoria independentista a la mesa

de la cambra han eclipsat una anècdota que va passar durant la votació del president de la institució. 65 diputats van votar a favor de Torrent, 56 a favor del candidat de Ciutadans (José María Espejo-Saavedra) i 9 van optar per fer-ho en blanc. El que passa és que els 36 diputats de Ciutadans, els 17 del PSC i els 4 del PP sumen 57 diputats. Això vol dir que almenys un dels diputats del bloc constitucionalista no va donar suport a Espejo-Saavedra. A aquest detall, se n'hi afegeix un altre. Abans de la votació, Maragall va anunciar que els vots delegats de Junqueras, Forn i Sánchez valdrien. I en el bloc no independentista va passar el següent: Ciutadans va demanar una reconsideració (pas previ per paraitzar un ple), el PP s'hi va mostrar en contra sense anunciar cap mesura per frenar-ho, el PSC va dir que estava d'acord amb la vali-

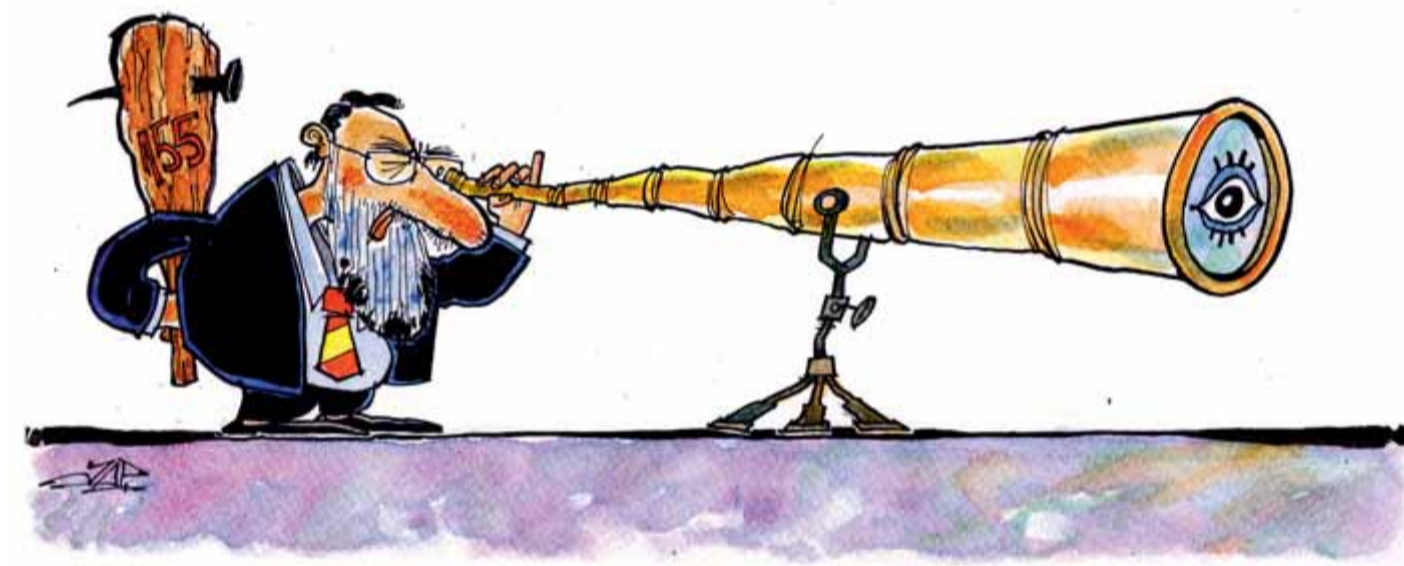
Les tibantors internes, si no pugnes, no són una exclusiva de Junts per Catalunya amb Esquerra o la CUP amb el PDeCAT

desa d'aquests vots i Catalunya en Comú no va dir res. Exposo aquestes dues postals per evidenciar que les tibantors internes, si no pugnes, no són una exclusiva de Junts per Catalunya amb Esquerra o la CUP amb el PDeCAT. Els resultats del 21 de desembre han evidenciat també que no hi ha una unitat ni d'acció ni d'estratègia sobre com fer front a aquesta majoria persistent de l'independentisme. El PP ha vist que la seva sagnia de vots ha estat cap a Ciutadans. Però també ha comprovat que la formació d'Arrimadas no li donarà ni l'oxigen d'un diputat que li permeti formar grup parlamentari. Grup parlamentari equival a més presència mediàtica i és aquí, en les aparicions als mitjans, on Ciutadans s'ha fet fort. I el PSC també ha comprovat que pot perdre vots tant per Sixena com per demanar l'indult als presos polítics. La legislatura es presenta apassionant a la part esquerra de l'hemicicle, però la temporada de la dreta promet episodis apassionants i que comença amb el primer misteri: de qui era el novè vot en blanc?

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Ombres d'hivern

Imma Merino

Llibertat a prova de jutges i inquisidors

Tenint present que ho va fer públic al seu mur del Facebook, suposo que no li molestarà, al crític de cinema Jordi Costa, que expliqui que ha preguntat si tant costa mirar a través dels titulars roïns per adonar-se que el que passa als tribunals en relació amb el tema de la República Catalana s'assembla bastant a una escena de *Silenci*, el film de Martin Scorsese, en què uns jesuïtes, forçats a fer-ho per salvar la seva vida, trepitgen una imatge de Crist en el Japó del segle XVII, on estava prohibit el cristianisme i eren perseguits els predicadors i fidels d'aquesta fe. Sí, Jordi Costa, fan feredat la ceguesa i el silenci de tants de demòcrates davant del fet que la justícia espanyola exigeixi als presos polítics catalans que reneguin de la seva ideologia i dels seus actes. I també en fa que, animada per bona part dels mitjans de comunicació, una part de la ciutadania espanyola celebri i fins i tot se'n rigui de la suposada renúncia ideològica dels polítics empresonats. Quina fruïció senten alguns pel fet que, davant del jutge, Forn, Cuixart i Sánchez hagin "confessat"

“Quina fruïció senten alguns pel fet que, davant del jutge, Forn, Cuixart i Sánchez hagin “confessat” que l'1 d'octubre no val res

que l'1 d'octubre no val res, que no volen la via unilateral i que no vulneraran la Constitució i la legalitat vigents per aconseguir la independència de Catalunya. I que valents que són aquests que se'n foten dels “renegats” considerant-los uns covards que menteixen per sortir de la presó.

També em consta que hi ha inde-

pendentistes catalans que lamenten aquesta suposada actitud de renúncia. Per una part, em resisteixo a cedir davant d'estratègies desmoralitzadores que volen demostrar la feblesa de persones clau del moviment independentista. Però sobretot no necessito heroïs i, així doncs, no demano èpica als presos polítics. El que vull, per sobre de tot, és que surtin de la presó. I no em fa res el que puguin dir davant d'un jutge. El que poguessin dir davant d'un inquisidor o d'un torturador. No culpabilitzem les víctimes, que ja ho fan prou els seus botxins i sequaços. El cas és que també he recordat que, a *Silenci*, hi ha un personatge (el pare Sebastião Rodrigues, interpretat per Andrew Garfield) que trepitja la imatge de Crist i que, a partir d'aleshores, du una vida japonesa (amb el nom d'Okeda Kinemon) en què aparentment no segueix la fe de la qual ha renegat públicament. Tanmateix, conserva interiorment la seva fe. No vull fer una comparació literal. Però sí recordar que l'important és mantenir un esperit de llibertat que mai dominaran jutges, inquisidors i torturadors.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornis (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/mrmszk>

A la tres

Anna Serrano / aserrano@elpuntavui.cat

Deixar enrere el 155

La dotzena legislatura del Parlament va aixecar ahir la persiana. I, al contrari del que preveien els catastrofistes, ho va fer sense entrebancs, però amb la irregularitat que suposa que hi hagi diputats a l'exili i d'altres en presó preventiva, privats de llibertat. Llaços grocs, referències i aplaudiments a l'hora de les votacions per aquells als quals els era impossible ser a l'hemicicle. És el record constant d'una anomalia democràtica que alguns pretenen normalitzar al·legant l'inici de la nova etapa. Derivada de l'aplicació del 155 pel PP, Ciutadans i el PSOE, la legislatura arrenca amb la voluntat inequívoca d'esborrar el rastre de l'article més polèmic de la Constitució. "El primer pas és posar fi, immediatament, a la intervenció de les nostres institucions", verbalitzava Roger Torrent, poc després de ser elegit com a quinze president de la cambra. Superar la intervenció espanyola es

Derivada de l'aplicació del 155, la legislatura arrenca amb la voluntat inequívoca d'esborrar-ne el rastre

converteix en el primer gran objectiu, després d'un temps de burocràcia i paràlisi d'ençà de l'activació del 155 a finals d'octubre. Amb el Parlament en marxa, la prova de foc serà ara la sessió d'investidura del president de la Generalitat. Les incògnites per restituir Carles Puigdemont es mantenen

obertes i l'executiu estatal hi està amatent.

Els autoanomenats constitucionalistes no ho posaran fàcil. En la constitució del Parlament ja es van entreveure algunes de les dinàmiques de la nouada legislatura. Com ara la competició entre Cs i els populars per veure qui renta més blanc contra l'independentisme. Només un exemple: els taronges van oposar-se a la interpretació del reglament perquè es permetés la delegació de vot dels parlamentaris presos i els blaus, que als passadissos havien assegurat que no en farien cap batalla, s'hi van repensar i van fer constar la seva queixa pública. Hi va haver algunes mostres de disgust pel reconeixement als que no hi podien ser. "Ya empezamos", es lamentava la popular Andrea Levy. Que s'hi acostumi. Mentre s'intenta deixar enrere el 155, no hi haurà treva en la denúncia de l'excepcionalitat. No n'hi pot haver.

EDITORIAL

Inici excepcional al Parlament

El Parlament de Catalunya va iniciar ahir una nova legislatura que, pel que es va veure ja el primer dia a la cambra, serà del tot excepcional. Una excepcionalitat marcada per l'absència del president de la Generalitat i del seu govern, destituït per l'Estat i amb els seus membres a l'exili, a la presó i d'altres en llibertat condicional. Tal com va recordar el president de la mesa d'edat, Ernest Maragall, ni l'any 80 hi va faltar el president Taradellas, que va enllaçar la nova legalitat amb la republicana. Tampoc hi eren ahir presents vuit diputats escollits el 21-D, set d'ells membres del govern legítim que van haver de viure la sessió des de l'exili o des de la presó. Una greu deficiència democràtica que només es va arreglar, en part, amb la valenta decisió de la mesa d'edat de permetre als diputats empresonats de delegar el seu vot.

D'altra banda, com no podia ser d'altra manera vistos els resultats electorals, la majoria independentista va imposar-se en les votacions d'ahir. De res van servir a l'oposició unionista els intents d'aprofitar les absències forçades per capgirar la voluntat popular i, com no podia ser d'altra manera, la cambra va escollir un president independentista, Roger Torrent, i una mesa amb majoria sobiranista.

Torrent, en la seva primera intervenció, va optar per un to conciliador –un guant que va menysprear amb arrogància l'oposició de Ciutadans–, però no va oblidar-se del que ha de ser l'objectiu primordial de la cambra en aquest moment: recuperar el control de les institucions catalanes, furtat per un govern espanyol que, com justament havia reconegut minuts abans Ernest Maragall, només busca "derrotar, imposar, humiliar i castigar".

De reüll

Pepa Masó

On és la paritat?

Elisenda Alamany (CeCP) va ser l'última diputada que va tenir la paraula durant la sessió de constitució del Parlament, i va ser per denunciar la manca de paritat a la mesa: només hi ha una dona entre els set membres que la conformen. Un pas enrere si tenim en compte que en la darrera legislatura n'hi havia tres –entre elles la presidenta Forcadell– i que això passa precisament en la legislatura en què hi ha més diputades a l'hemicicle, un total de 58. La mesa del Parlament incompleix de manera flagrant l'article 12 de la llei d'igualtat i els

Malament anem si els partits són els primers a incomplir la llei d'igualtat

responsables són els partits –excepte ERC–, que no han respectat la paritat a l'hora de presentar els seus candidats. Malament anem si les formacions polítiques són les primeres a incomplir una llei com la d'igualtat, que tant està costant d'implementar en la vida

quotidiana... Perquè no ens enganyem, si al Parlament hi ha tantes diputades o als ajuntaments hi ha tantes regidores és perquè la llei hi obliga. En ple segle XXI encara funcionem així. I atès que només és així com s'aconsegueix avançar en la igualtat home-dona, quan es tracta d'una institució i de representació política, seria d'esperar que aquells que dicten i aproven les lleis, les complissin. És la millor manera de donar exemple i trencar dinàmiques discriminatòries que estan profundament arrelades en la nostra societat. Esperem que això no torni a passar en el futur govern de la Generalitat.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE LA MESA D'EDAT DEL PARLAMENT

Ernest Maragall

Discurs sense embuts

Com a president de la mesa d'edat del Parlament, no s'ha limitat al component tècnic del seu càrrec i ha posat l'accent en el contingut polític, remarcant l'anormalitat de la sessió, per les absències forçades, la tutela del 155 i la pressió espanyola. Les coses com són, encara que no hagi agradat a tothom.

DIPUTADA DE CATALUNYA EN COMÚ

Elisenda Alamany

Toc d'atenció necessari

No és gaire normal que en una mesa de set membres només hi hagi una dona, i encara menys al Parlament amb més dones que mai (58). No passava des del 2006. Només ERC va complir la paritat. Cs i JxCat no ho van fer. El toc d'atenció de la diputada és necessari i els partits han de millorar.

MINISTRE DE FOMENT ESPANYOL

Iñigo de la Serna

Molt tard i molt car

Fa 40 anys i una trentena de morts que Sant Feliu de Llobregat reclama el traçat subterrani de les vies de Renfe, que parteixen i separen el municipi. El ministre, el president d'Adif i el delegat del govern van fer l'anunci; desplegament per a un pas que arriba molt tard i després de pagar un preu altíssim.

Tal dia com avui fa...

1 any

La bilateralitat
Rajoy torna a negar la bilateralitat. Els 'barons' del PP i del PSOE afirmen que lluitaran per evitar que Catalunya negociï per separat.

10 anys

El pla Ibarretxe
Ibarretxe il·lusiona a Barcelona amb la seva proposta sobiranista. Es manté ferm en la seva voluntat de celebrar una consulta sobre el dret a decidir.

20 anys

Caixes polititzades
El govern espanyol promou un pacte per limitar la politització de les caixes d'estalvi. Debat soterrat entre partits, sindicats i la Confederació de Caixes.

Full de ruta

Ferran Espada

El Parlament derrota el 155

La constitució del Parlament va certificar ahir la derrota del projecte de l'unionisme per a Catalunya. De res ha servit la usurpació de les institucions de la Generalitat pel govern espanyol via 155, ni l'empresonament i la persecució judicial del govern català, i encara menys la il·legítima convocatòria d'unes eleccions que havien de permetre que la imaginària majoria silenciosa unionista s'imposés. Bany de realitat: el diputat d'ERC Roger Torrent va ser elegit president del Parlament i va derrotar clarament el candidat unionista de Cs, José María Espejo-Saavedra, fins i tot amb la renúncia al vot dels diputats exiliats a Brussel·les davant les antedemocràtiques pressions de Rajoy de suspendre la sessió constitutiva. I la majoria absoluta independentista a la mesa del Parlament certifica la incapacitat unionista per impulsar democràticament una alternativa. A l'unionisme li queda la imposició violenta, que no és poca cosa. Però veurem quin és

La derrota democràtica de l'Estat sura. Com diu Bassat: "Els problemes s'arreglen dialogant. Una solució imposada per la força només dura mentre dura la força"

el marge de maniobra d'aquesta estratègia. Perquè, com diu Lluís Bassat a *El llibre roig de la vida*: "Els problemes s'arreglen dialogant. Una solució imposada per la força només dura mentre dura la força." És aquí on la recuperació urgent de la Generalitat és prioritària per als independentistes. Només amb una acció de govern decidida en clau republicana; és a dir, centrada en valors de radicalitat democràtica i màxima sensibilitat social, es podrà assolir la força social per constituir la República. Ahir va ser un primer pas, però cal fer-ne un segon i molts més. El proper, la investidura presidencial. Que la prioritat ha de ser implementar la voluntat majoritària expressada a les urnes –investir Puigdemont– és evident, però l'independentisme haurà de decidir els pròxims dies, davant la repressió de l'Estat, si el seu projecte és el d'una investidura, per important que sigui, o el d'un estat en forma de república, que caldrà implementar i culminar des de la recuperació de les actuals institucions.

Tribuna

David Murillo Bonvehí. Professor del Departament de Ciències Socials d'Esade

La confabulació d'Amat

Jordi Amat. Erudit, lector voraç, historiador amateur i productiu com pocs. El seu món és del diàleg Catalunya-Espanya. Agradat a Zorzales, a Sánchez-Cuenca, als seus companys de *La Vanguardia* i a més d'un sobiranista. També posa nerviós a d'altres. És dels que enyoren sense descans el retorn a la normalitat. Com els amics de Parlem, ara desapareguts. Com els amics del PSc, que ara votaran el candidat de Cs a presidir el Parlament. Val a dir que amb aquests antecedents anava amb molta prevenció abans de llegir el seu darrer treball. I celebren haver-me equivocat. És un gran llibre.

EL PAMFLET EN QÜESTIÓ vol fer una cosa però n'acaba fent d'altres. Diu voler demuntar la culpa inicial de la sentència de juliol del 2010, la de l'inici-de-tot-plegat. I el que fa és canviar-ne l'accent, que ell situa l'any 1978. Tant se val. Quan entens que la història mai té un únic fil conductor, que l'autor n'hi vulgui donar un no desmereix les traballes del llibre. I aquest presenta uns patrons curiosos. D'entrada, Amat és un amant dels qualificatius (la màfia d'ETA, Mas el vanitós ferit). Això crea un efecte pa-

radoxal: donar un missatge moderadíssim amb adjectius carregadíssims i girs narratius accelerats i efectistes. Per a mostra el títol: *La confabulació dels irresponsables*. Anem ara amb el contingut. Dels meus subratllats, transcriu: el nacionalisme espanyol ara sí ha sortit de la caverna. Això representa la degradació del sistema. El diàleg és mentida. Salvaguardar la supervivència encara que sigui a cost del sistema mateix. Si s'aconsegueix celebrar el referèndum naixerà un nou *demos*. L'estat ha perdut i respon amb ira. Jordis presos polítics. Un sistema correat per la corrupció i el partidisme...

TANMATEIX, DESPRÉS venen els qualificatius. El Pacte del Tinell va ser un error. La reforma estatutària va ser un error. El fede-

“Qui es confabula? Qui són els irresponsables?”

ralisme asimètric de Maragall fou un error. I després els girs: l'ofensiva nacionalista d'Aznar, potent i abrasadora, és un fet. El poder absolut del tribunal constitucional és un fet. El partidisme que impregna tots els òrgans de l'estat és un fet. El jacobinisme institucionalitzat és un altre fet. *Realpolitik* per a uns. Valoració moral per als altres. A Amat li passa el que passa a molts catalans: posats a criticar, sempre surt més a compte criticar els que t'escolten. Ja m'entenen. Fet que es tradueix en la màxima: ser dur amb els febles i feble amb els forts.

I EN L'ENTRAMAT, aquesta obsessió marca de la casa per repartir culpes equitativament. No fos cas. I com si fos possible. Les preguntes que no respon són precisament les del títol: Qui es confabula? És una o són dues les confabulacions? Qui són els irresponsables? Com es reparteix la irresponsabilitat? La resposta la trobaran en el vent. O en l'equidistància. Mentrestant, escriu, l'onada d'indignació emocional va fent forat en els partidaris de la tercera via. I alguns que ho celebrem. Almenys, com en el text de Shakespeare, si ens punxen, que hi surti sang.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La política com a mitjà de promoció

■ Sempre he pensat, i ho segueixo pensant, que darrere d'una ideologia hi ha d'haver una preparació. No entendré mai que hom tingui la gosadia d'acceptar ocupar un càrrec públic pel simple fet de tenir un carnet de militant, perquè per poder desenvolupar tasques de responsabilitat amb eficàcia cal tenir una formació, la bona voluntat –si és que n'hi ha– no és suficient; però és que, a més, cal tenir una qualitat imprescindible: l'honestat.

El medi polític, a través dels diferents ecosistemes, possibilita que personatges sense cap mena de qualificació arribin a ocupar càrrecs pels quals, evidentment, no estan preparats. Només cal accedir a les seves biografies per constatar

l'existència d'aquests espècimens. En la majoria de casos, la *carrera* comença en l'àmbit municipal i s'acaba amb una jubilació de privilegi, amb algun càrrec honorífic o en algun consell d'administració d'una empresa privada a la qual s'aporta –és un dir– l'experiència acumulada després de servir –també és un dir– la societat des del sector públic.

De casos que il·lustren aquestes afirmacions n'hi ha molts, només cal consultar les hemeroteques; n'esmentaré dos de molt significatius: José Montilla, que sembla que no en va tenir prou amb ser president de la Generalitat i va acceptar ser senador, i enguany, Celestino Corbacho, que està per veure quina serà la seva destinació. Ah, per cert, tots dos afirmen ser socialistes. "Com en el cas del cristianisme, la pitjor propaganda del socialisme són els seus par-

tidaris" (George Orwell, 1903-1950).

JAUME FARRÉS
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

Arribisme

■ Va arribar a la plaça de Sant Jaume aprofitant-se de les informacions falses contra Xavier Trias esbombades per les clavegueres de l'Estat espanyol. Va aconseguir establir de govern pactant amb la *casta socialista* que ha manat, amb l'extinta ICV, a la majoria d'ajuntaments de Barcelona escollits democràticament. Aquesta col·laboració ha durat fins fa quatre dies, quan ja no va poder seguir fent funambulisme entre la repressió del 155 (avalada pels socialistes) i la democràcia. El fracàs de Catalunya en Comú el 21-D, amb una fugida de vots cap a Ciutadans, va provocar que la batllessa (a qui li

agraden força les càmeres) es deixés veure molt poc durant els mesos posteriors. Fins dilluns, quan la sentència del cas Millet va fer-la sortir com un coet a posar-se davant els micròfons i reclamar responsabilitats polítiques a Puigdemont, Rull, Turull i Junts per Catalunya. Recordem que el cas Palau s'arrossega als jutjats des del 2009 i que els fets delictius es van perpetrar durant els primers anys del segle actual. Del 2000 al 2009 a la Generalitat hi van manar: Pujol, Maragall i Montilla; a l'Ajuntament: Clos i Hereu. Alcaldessa Colau, en comptes de fer populisme, fes autocrítica de les promeses electorals incomplertes i analitza els motius pels quals una part important dels vots van del teu partit a Ciutadans, d'una elecció a una altra.

JOAN XURIACH FUSTÉ
Barcelona

La frase del dia

“Treballaré sense descans per restituir plenament les nostres institucions”

Roger Torrent, PRESIDENT DEL PARLAMENT

Tribuna

Julià de Jòdar. Escriptor

El nou Parlament

A hir es va constituir el Parlament sorgit de les eleccions del 21-D i es va votar la mesa que l'haurà de presidir. Els prolegòmens van marcar la dinàmica de la legislatura tot just començada. Voluntat explícita de Cs de liderar l'oposició a les iniciatives independentistes, que Ernest Maragall, amb l'autoritat de la burgesia culta, va tallar de soca-rel com a president d'edat de la mesa, quan Inés Arrimadas, amb l'auxili del PP, li va demanar una retractació de la decisió d'acceptar el vot delegat dels diputats empresonats. El paper del PSC es mourà entre la contricció estètica –va trobar encertada la decisió de la mesa d'edat sobre el vot delegat dels diputats empresonats– i el conformisme d'estat –va votar pel candidat de Cs a la presidència del Parlament–. L'habilitat dels comuns per aprofitar escaletxes els va evitar de no sortir a la foto de grup: el seu absentisme equidistant en l'elecció de la mesa va ser contrarestat per l'adreçament d'Elisenda Alamany al Parlament per reprotxar-li, encertadament, la violenta discriminació de gènere (la mesa només tindrà una dona).

LA REQUISITÒRIA DE MARAGALL contra l'Estat va coure a la bancada de Cs, que es consideren els representants a Catalunya de la política espanyola: no per casualitat el van aplaudir quan va esmentar el seu respecte pels resultats de les eleccions. Més sorollosos i sostinguts, per raons òbvies, van ser els aplaudiments de la bancada independentista al president i als consellers exiliats, així com als diputats empresonats, cada vegada que eren cridats a la votació pels secretaris de la mesa d'edat. Tot el fragor bel·ligerant entre els dos blocs va transcórrer entre xiuxieigs al discurs de Maragall, evitacions corporals entre vot i vot, barreja d'aplaudiments de propis i estranys, i cortesia convivencial de Roger Tor-

rent, el nou president elegit. Potser l'eficàcia del 155, als ulls de l'Estat, arribi a aquestes voreres de la vida política: si al Parlament no corre la sang –oralment parlant, valgui la redundància–, senyal que la cirurgia institucional era necessària i, àdhuc, benèfica. Aleshores només li faltaria el detall d'una retirada de la candidatura de Puigdemont per tenir encarrilada una legislatura sota control més o menys remot. O autocontrolada pel mateix Parlament autonòmic, en un exercici de solipsisme respecte a la consciència present al carrer.

EN AQUEST SENTIT, EL DISCURS d'obertura del nou president conté uns quants indicadors. La primera cosa que atreu l'atenció és que, en absència del govern anterior i el seu president, Torrent va fer una intervenció més propera en intencionalitat a la d'un candidat a la presidència de la Generalitat que no pas a la del Parlament. Crida a la justí-

“Hi ha una precaució latent per evitar que l'arrogància de l'Estat i els seus aparells aprofitin la primera excusa per arremetre contra el president de la cambra

cia social i contra la desigualtat, aposta per la cohesió i la convivència en un país d'identitats múltiples, denúncia de la violència de gènere i de la discriminació de les dones... però res que fes pensar en els problemes de la mesa a l'hora de resoldre qüestions derivades de la voluntat d'investir el president destituït.

LA SEGONA COSA que crida l'atenció, potser íntimament lligada a l'anterior, és que la qüestió del poder propi –la forma republicana de poder, referendada l'1-O i proclamada el 27-O– ha estat absent del discurs de Roger Torrent. I aquesta és, precisament, la bandera de Carles Puigdemont per ser restituït a la presidència del país: la materialització de la República com a forma de lleialtat als dos milions llargs i fidels de votants per la independència. Fóra injust, tanmateix, limitar la crònica als aspectes més evidents –clamorosos, si es vol– de les mancances del discurs del nou president del Parlament. Perquè, si ho hem entès bé, hi ha una precaució latent –diria que sota la influència de les recomanacions dels lletrats del Parlament– per evitar que l'arrogància de l'Estat i els seus aparells aprofitin la primera excusa per arremetre contra la més alta autoritat de la cambra. Si aquesta posició prefigura o no la disposició del partit del president del Parlament a jugar fort per investir Puigdemont, ja ho ratificaran els passos urgents que s'hauran de fer les pròximes setmanes. Ara com ara, i no precisament per a la concordança feliç entre institució i carrer, el pes de la política recau en posicions defensives fàcilment desplaçables a terrenys en què la normalitat i la convivència poden derivar en subordinació i mera administració de les coses per gabinets tècnics. El silenci parlamentari sobre la manifestació de dimarts a la nit no és, precisament, un bon auguri.

De set en set

Adela Genís

Els fills, tard i malament

L'últim any de la carrera de periodisme, un professor, veterà periodista, ens va dir als estudiants: “I les noies

que esteu aquí ho tindreu malament per ser mares. Totes les meves companyes han tingut els fills tard i malament!” En aquell moment, un sector femení de la classe es va indignar (potser ho van considerar un comentari fora de lloc); l'altre ni li va fer cas. La maternitat quedava molt lluny. El fet és que tenir el fills tard i malament no és només patrimoni de les periodistes. Potser tenim més mala fama per això d'aquests horaris estranys i el fet de

A Suècia és habitual veure grups de pares sols, amb cotxets i criatures petites

treballar els caps de setmana. Pels ginecòlegs, quan passes dels 30 ja ets gran. La vida laboral no és fàcil i quan s'aconsegueix una feina per a la qual t'has preparat el menys indicat és començar a tenir fills. Almenys en aquest país. I potser és aquí on comencen les desigualtats, que arriben a ser escandaloses quan es tracta de la quantitat d'alts directius. Només un 13% de les dones estan capacitades per ser als llocs on es prenen les decisions a les empreses? I és que, mentre les mares es queden a casa i en molts casos es redueixen la jornada laboral, el pare continua la seva vida professional. A Suècia és habitual veure grups d'homes, passejant cotxets i amb criatures penjades en motxilles, sense les mares. Són les baixes paternals que estan obligats a agafar si no la volen perdre. Per llei. Pares i mares amb els mateixos drets i, també, amb les mateixes responsabilitats.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

La majoria de grups celebren el discurs de Torrent

Ciudadans, però, hi veu unilateralitat i la CUP lamenta que no avaluï la República

El 2019, l'any del traçat subterrani del tren a Sant Feliu

Si es compleixen les previsions, la ciutat quedarà lliure de vies en superfície el 2023

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torrent inicia la rest

OBJECTIU El president del Parlament obre un nou cicle polític centrat en la recuperació de les institucions **MÉS** El republicà dirigeix avui la primera reunió i ofereix col·laboració i diàleg a l'oposició **REACCIÓ** Cs i la CUP, els més crítics

Emma Ansola
BARCELONA

Envoltat d'un escenari d'excepció, un hemicicle amb vuit escons buits perquè tres diputats electes són en presó preventiva i cinc més estan exiliats a Brussel·les investigats per un delictes de rebel·lió, el diputat republicà Roger Torrent va ser elegit ahir president del Parlament amb els vots de Junts per Catalunya, ERC, la CUP i l'abstenció de Catalunya En Comú Podem. Al davant, l'inici d'una legislatura complexa que, en paraules del nou president, tindrà com a prioritat "posar fi a la intervenció de les nostres institucions" i tornar-les a posar "al servei del país per atendre amb eficàcia les demandes i la voluntat de la ciutadania".

L'elecció de Torrent va venir precedida per la constitució de la mesa d'edat, presidida pel diputat Ernest Maragall, en un discurs força aplaudit pels independentistes. Va ser el primer protagonista de la jornada, ja que va haver de decidir sobre un fet tan inèdit com acceptar la delegació de vot dels tres electes presos, Oriol Junqueras, Jordi Sánchez i Joaquim Forn. Per decidir-ho, un informe negatiu dels lletrats i un de positiu del Tribunal Suprem, sense oblidar la lupa que el Tribunal Constitucional té dipositada sobre tota decisió que es prengui a la cambra catalana.

En aquest escenari sense precedents, les paraules de Maragall van irrom-

pre al Parlament per deixar empremta de l'excepcionalitat del moment: "Per primera vegada no hi ha ningú assegut a la bancada del govern", puntualitzava. Maragall admetia la seva indignació, i avisava que parlava més "amb el cor que amb el cap". "Ja vindran dies per actuar i pensar", va afegir, per iniciar un discurs contundent i crític contra el paper de l'Estat espanyol, que "només sap imposar, derrotar, castigar i humiliar". L'exconseller, abans a les files socialistes, també va fer un repàs de les ofertes de diàleg de la Generalitat a l'Estat des de l'època del tripartit amb la redacció d'un nou Estatut, perquè "avui és un dia per mirar endavant i recordar d'on venim", va afirmar, i va mencionar el retorn de Tarradellas i la continuïtat històrica amb la Generalitat republicana que va imprimir aquell primer acte el 1980. De fet, aquesta va ser de les poques mencions al concepte de república que van aparèixer al llarg de la celebració del ple de constitució d'un Parlament que havia acomiadat l'anterior legislatura amb la declaració, qualificada més tard de simbòlica, d'una república.

Acabat el discurs de Maragall, es va procedir a tres tandes de votació per escollir el president, el vicepresident i els secretaris de la mesa del Parlament. Torrent va necessitar dues votacions, ja que en la primera no va obtenir la majoria absoluta que requereix el

Les frases del president

"Treballaré incansablement perquè aquesta legislatura la política torni a situar-se al centre de tot"

"Em sento compromès amb la lluita feminista. El repte de la igualtat ens reclama la implicació de tots i totes, i en especial dels homes"

càrrec. Tot i la previsió dels resultats, la votació tenia reservada una sorpresa, ja que es van registrar nou vots en blanc en comptes dels vuit propietats i anunciats pels comuns, mentre que el bloc format pel PSC, Cs i el PP,

amb un acord per votar el candidat taronja, en perdia un.

Torrent s'erigia en nou president de la cambra catalana, el més jove de la història, un tret que el mateix president interpretava com "un símptoma del

relleu natural" en política. Senyal d'un nou període que estarà marcat de nou per la complexitat i que el nou president vol tornar a impregnar de "política", en contraposició a les actuacions judicials que van tenyir l'activitat de la legislatura passada. "Conjurem-nos tots, conjurem-nos per recuperar les institucions del país i tornar-les a posar al servei de la ciutadania al més aviat possible", clamava el president que també es va comprometre a recuperar les polítiques socials que ajudin a millorar la situació de la gent i a lluitar con-

tra les desigualtats.

Fer fora el 155, recuperar les institucions i més polítiques socials seran els eixos d'una legislatura que el president es va comprometre a dirigir amb diàleg i col·laboració a l'oposició, tenint en compte, però, que, com va defensar la seva predecessora en el càrrec, "en un parlament s'ha de poder parlar de tot", advertia. Per al "bon govern" d'aquesta institució, Torrent va demanar la col·laboració de la resta de grups, a qui va exigir respecte per la institució.

Al final del discurs, el president enviava un úl-

L'APUNT

Qui no canta, els seus mals no espanta

Jordi Panyella

Probablement, el fet d'haver nascut a Jerez, Madrid, Granada, Saragossa o altres llocs d'Espanya i haver tingut la sort de no haver estat escolaritzats en centres d'educació que adoctrinen els seus alumnes –com sí que passa a les escoles catalanes, per posar un exemple– fa que els diputats de Ciutadans tinguin la sort de no haver crescut cantant cada dia *Els segadors* i, és clar,

quan toca cantar-lo no el saben i no el canten, com van fer ahir quan l'himne de Catalunya va sonar solemnement al Parlament i el grup es va quedar mut i moix (*mustio* en la segona acceptió de la RAE). Durant la campanya electoral, Arrimadas va dir que seria la presidenta de tots els catalans, es va oblidar de dir de tots els catalans que no canten *Els segadors*.

titució

Torrent accedeix a la mesa del Parlament un cop elegit president de la cambra ■ ANDREU PUIG

L'ANÀLISI

Odei A.-Etxearte

Membres de la mesa del Parlament

I ara, Puigdemont

Els tres diputats presos van votar ahir per delegació: Jordi Turull va dipositar les paperetes de Jordi Sànchez i Joaquim Forn. Marta Rovira, la d'Oriol Junqueras. JxCat i ERC van decidir renunciar a traslladar a la mesa d'edat la petició que també poguessin votar els cinc membres del govern i diputats a l'exili. Si ho haguessin fet, el recurs de l'executiu espanyol estava garantit, i els independentistes van prioritzar la constitució de la mesa i l'inici pràctic d'una legislatura de recorregut incert. Tampoc no volien posar en una situació judicialment tan compromesa la mesa d'edat. Els de Puigdemont albiren la investidura com a principal objecte de confrontació democràtica amb l'Estat. Intentaran, diuen, executar la investidura del president de la Generalitat a distància, encara que ERC no s'acaba de comprometre a contradir el criteri dels lletrats del Parlament, que ja han determinat que no es pot fer. Descartada la via telemàtica per raons materials, diverses fonts de JxCat fan referència a la lectura delegada del discurs del president o a repartir el text als diputats per iniciar directament el debat polític sobre el programa. Recorden, de fet, que el candidat a la investidura no té l'obligació de replicar als grups. Consideren que no hi pot haver una investidura clàssica tenint en compte l'excepcionalitat del moment: els presos polítics, el president i quatre membres

del govern a l'exili, els encausats. Puigdemont estira la corda amb la presidència. Sense que s'hagi tancat un pla de govern, JxCat i ERC no han aclarit cap a on avançarà el mandat. Una qüestió que és cabdal per a la CUP, que els avisa que no disposen d'un xec en blanc per garantir la majoria absoluta independentista. Al malestar per la qüestió de fons, s'afegia a

El simbolisme de la volguda restitució, costi el que costi, es va obrint pas: és, per ara, la nova confrontació

les files anticapitalistes el malestar pel discurs d'investidura de Roger Torrent, que no va fer cap referència a l'1-O ni a la declaració d'independència. Només a Inés Arrimadas li semblava que res no havia canviat.

En els pròxims dies, JxCat tramitarà la petició de delegació de vot de Carles Puigdemont. Clara Ponsatí i Lluís Puig. Fonts d'ERC indicaven que la seva voluntat és fer-ho també per a Antoni Comín i Meritxell Serret. Els dos futurs socis de govern, que han acordat repartir-se l'executiu al 50%, mantenen vives les discrepàncies que han complicat la formació de la mesa de la cambra fins a la vigília. Els republicans han situat a l'òrgan rector del Parlament un dels seus diputats amb més projecció de futur, a

tot risc. JxCat també va esgotar el termini. Amb la renúncia de Lluís Guinó a tornar-hi, i malgrat la decisió de situar-hi Josep Costa, no va ser fins a primera hora del matí d'ahir que van tancar el segon nom, el d'Eusebi Campdepadrós. Un jurista i un advocat: un perfil similar que exhibeix la concepció que té JxCat sobre la utilitat política de la mesa en la via de la confrontació per a la investidura.

I aleshores, una pregunta que només es resoldrà amb el lent pas dels dies. Quan impugnin la investidura de Puigdemont, JxCat i ERC podran formar un govern que el PP accepti, tornar a gestionar una autonomia vigilada i amb l'amenaça contínua d'un nou 155, amb presos polítics i membres del govern a Brussel·les? El president de la Generalitat ha decidit que, almenys d'entrada, és inassumible. I empeny el PDeCAT i ERC cap a un debat d'investidura d'excepció que serà recorregut en contra pel govern espanyol al TC i, consegüentment, suspès, mentre el 155 es manté viu. Mentrestant, el jutge Pablo Llarena continuarà investigant el procés, ara també amb una peça separada i secreta amb conseqüències encara per veure. La repressió avança mentre els independentistes es juguen el futur del mandat en un torcebraç on el què i el com s'han convertit en la mateixa cosa. El simbolisme de la volguda restitució, costi el que costi, es va obrint pas: és, per ara, la nova confrontació.

tim missatge que comuns i el PSC valoraven positivament. Torrent s'oferia a "cosir" la societat catalana formada per "identitats encreuades i múltiples". I a Ciutadans recordava la legitimitat d'un Parlament que ha estat constituït amb un 79% de participació en les eleccions.

A Torrent l'acompanyaran en la mesa els vicepresidents Josep Costa (JxCat) i José María Espejo-Saavedra (Cs), i els secretaris Alba Vergés (ERC), Eusebi Campdepadrós (JxCat), David Pérez (PSC) i Joan García (C's). Finalment, la CUP ha op-

tat per no ser a la mesa, després que en les darreres 48 hores cap membre de JxCat ni ERC els fes partícips del contingut d'un discurs que van "lamentar profundament" per la manca de referències a l'1-O i al 27-O. I si els anticapitalistes semblaven més lluny que mai de compartir bloc amb els de Puigdemont i els de Junqueras, els comuns es mostraven satisfets de les paraules de Torrent i animaven a portar-les a la pràctica. A l'altra banda del tauler, Cs seguia la seva tendència natural de mantenir-s'hi contrari. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

LA CRÒNICA

Emili Bella

Un Parlament per a moltes veritats

La dotzena legislatura, o la primera dC (després del *Cristo*), arriba sense la crisi parlamentària dels dies previs a la declaració d'independència, que ahir va quedar reduïda a algun estirabot provinent de la minoria minoritària popular (del PP), relegada a l'última bancada de la cambra. Quan el president de la mesa d'edat, el bregat Ernest Maragall, va referir-se als exiliats i empresonats, Andrea Levy va proferir un audible "Ya empezamos" inaugural.

En el seu primer dia de col·le, molts diputats anaven amb un croquis a la mà que els indicava on havien de seure. Domènec en el lloc de Llach, un diputat qualsevol de Ciutadans allà on seia Coscubiela, García Albiol envoltat dels seus pitjors malsons: la CUP a la dreta, Espadaler al davant i en diagonal, Najat Driouech, la primera diputada amb vel islàmic.

Era dia de retrobaments. A la tornada de votar, Antoni Castellà aprofitava per saludar Ramon Espadaler (tots dos exmilitants d'Unió però un al grup del PSC i l'altre al d'ERC) amb l'"hola" més lacònic de la història. Una diputada socialista felicitava el diputat popular Alejandro Fernández: "Me n'alegro molt que entressis, més enllà de les diferències que tinguem, no em semblava just que no entressis." Li va anar d'un pèl. Els retrobaments, però, van ser limitats per l'absència omnipresent dels cinc exiliats i els tres diputats presos. En els seus escons buits hi havia un llaç groc, igual que al galliner, com a homenatge al president d'Òmnium, Jordi Cuixart.

El primer gran protagonista va ser Maragall, que va demostrar expertesa i domini de la situació i va pronunciar un discurs de pes en què va donar valor a l'I-O.

"Aquest país serà sempre nostre", va sentenciar. El germà de l'ex-president es va treure de sobre amb facilitat l'intent de filibusterisme tabarnari d'Inés Arrimadas, que demanava reconsiderar la delegació del vot dels presos polítics. Així, Jordi Turull va poder votar per tres (per Jordi Sánchez, Joaquim Forn i ell mateix), mentre Marta Rovira ho feia també per Oriol Junqueras. Cada vegada que els membres de la mesa d'edat Gerard Gómez del Moral i Rut Ribas (nascuda el 1990!) cridaven a votar algun dels absents forçosos arrencaven grans aplaudiments.

Durant la votació es va eviden-

Torrent parlant per telèfon amb Puigdemont. Al costat, felicitat per Forcadell. A sota, Elsa Artadi celebrant la inauguració de la legislatura ■ EFE / A. PUIG

ciar la dificultat dels més novells per moure's en el nou lloc de treball. La portaveu dels comuns, Elisenda Alamany, primera en l'ordre alfabètic, va voler pujar a la mesa per votar en lloc d'estirar el braç des de baix per entregar la papeleta. D'altra banda, els *lloros* van pronunciar malament alguns

Turull va passar el mòbil a Torrent perquè la primera institució del país felicités la segona

noms (Elba Granados per Eva Granados). España, el segon cognom d'Anna Geli (JxCat), va reverberar a l'hemicicle com la lectura inicial del BOE de convocatòria de la sessió constitutiva de la cambra. Arrimadas es va colar i va votar al davant del cupaire Vidal Aragonés. "No respecta l'ordre", es va queixar serrant les dents mentre tornava a l'escó.

El segon gran protagonista de la jornada va ser el flamant president del Parlament, un jove i jove Roger Torrent, de 38 anys, extremadament conciliador i força contingut en contrast amb el parlament de Maragall. Tant és així que els comuns es van aixecar a aplaudir a cor què vols el seu discurs, mentre que els cupaires es van quedar eloqüentment asse-guts.

Entre els convidats hi havia dos expresidents de la cambra, Joan Rigol i Ernest Benach, a més dels republicans Anna Simó, Joan Tardà i Gabriel Rufián, i els exconver-gents Xavier Trias i Mercè Conesa. També hi havia els líders dirigents de l'ANC i Òmnium, Agustí Alcoberro i Marcel Mauri. El lletrat Joan Ridao no s'ho va voler perdre i també s'ho mirava des del públic. El capítol d'absències sempre és més subjectiu, però Artur Mas, Núria de Gispert i Ada Colau no hi eren. Els dirigents del PDeCAT, Marta Pascal i David Bonvehí, eren

a Brussel·les, al costat de Carles Puigdemont. Turull va passar el mòbil a Torrent perquè la primera institució del país felicités la segona.

L'alcalde Torrent, de Sarrià de Ter, es convertia en president Torrent i evocava Josep Irla, l'únic gironí que fins ahir ha estat president de la institució. L'home del dia va rubricar la intervenció amb una referència a l'escriptor austríac Stefan Zweig per remarcar la voluntat d'erigir-se en president de tots els accents: "El nostre món té espai per a moltes veritats i no només per a una."

Més enllà del discurs, en l'apartat de frivolidats va ser àmpliament comentada la joventut i la barba del nou president, qualificada de *hipster* als passos perduts. Per diverses pantalles de mòbil circulaven fotografies de l'abans de deixar-se-la créixer i de l'ara. Corre per les xarxes.

Torrent i l'actual diputada rasa Carme Forcadell van escenificar el

traspàs amb l'entrega de la carta que l'últim president del Parlament a l'exili, el manresà Francesc Ferreras i Duran, va enviar des de Mèxic el 1980 al primer president del Parlament restablert. Ferreras i Duran renunciava al càrrec i passava el relleu. Des d'aleshores, la missiva ha anat simbòlicament de mà en mà entre presidents de la cambra.

Com si de la carta es tractés, l'activista Ruben Wagensberg, a les files d'ERC, va donar continuïtat a una tradició més moderna que ja relliga tres legislatures: "Ha estat un honor portar la samarreta de l'estrena de David Fernández, que després va passar a Llach pel seu primer ple, i que ell m'ha passat avui. Intentaré suar-la amb la mateixa dignitat que ho vau fer vosaltres!" Fernández va inaugurar el 2012 un nou paradigma en l'etiqueta parlamentària amb aquest peça de roba, que diu *Xàtiva renaix de les cendres*. Com ahir va fer el Parlament.

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

DISCURS DEL PRESIDENT DEL PARLAMENT, ROGER TORRENT

“Mai hem de tenir por de la d

Molt honorables presidents del Parlament, Rigol, Benach, presidenta De Gispert i presidenta Forcadell, diputats, diputades, autoritats, senyores i senyors. En primer lloc, vull expressar el meu agraïment a les diputades i diputats que m'han votat i, per tant, que m'han fet confiança. I als que no ho han fet, dir-los que intentaré guanyar-me aquesta confiança durant el meu mandat. Tinc el ferm compromís de treballar per a totes i tots els diputats de la cambra, com correspon al meu càrrec. Alguns avui han fet notar la meua joventut –ja saben que això és una qüestió circumstancial–, diuen que soc el president més jove. Si m'ho permeten, de l'anècdota en voldria fer una categoria. No m'agradaria que el fet que jo fos jove fos atzarrós; voldria pensar, en canvi, que es tracta d'un símptoma; un símptoma d'un relleu natural i necessari en els espais de decisió i responsabilitat política. El país avança també en aquest sentit, ho ha de fer.

Accedir a la presidència del Parlament de Catalunya és un honor immens i alhora és també, evidentment, una gran responsabilitat. Per les funcions, perquè és la segona autoritat del país, i perquè aquesta institució representa políticament el poble de Catalunya. Però segurament, en aquesta legislatura, en aquests moments, la responsabilitat és encara més gran, pel context complex i anòmal al qual hem de fer front.

Vull recordar els escons buits. Vull recordar que tres diputats d'aquesta cambra estan en aquests moments en presó preventiva. Oriol Junqueras i Joaquim Forn ho estan des de fa setanta-sis dies; Jordi Sànchez en suma noranta-tres, conjuntament amb el president d'Òmnium, Jordi Cuixart. Una presó preventiva que, en opinió d'un gran nombre de juristes i experts en dret, és absolutament injustificada. I que impedeix que puguin exercir plenament, i lliurement, els seus drets polítics, no només els seus, sinó també els d'aquells a qui representen; és a dir, dels seus votants. I cal recordar també que cinc diputats més, els diputats Comín, Ponsatí, Puig i Serret i el mateix president Puigdemont, són a Brussel·les, advertits de rebre el mateix tracte si tornen al país.

No seria honest per part meua,

i sobretot no seria responsable amb el que procurem representar i protegir, si no denunciés contunentment aquesta situació, si no denunciés els escons buits. En aquesta cambra hi ha cent trenta-cinc veus i jo haig de defensar el dret d'expressió de totes, completament totes. Les dels que avui són aquí, però especialment les dels que no hi poden ser.

Aquest és el context en el qual afrontem aquesta legislatura, amb aquesta situació. Però alhora també l'afrontem amb el Ministeri d'Hisenda del govern espanyol intervenint les finances de la Generalitat des de fa mesos. I està en vigor, també, l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola, mitjançant el qual el govern espanyol va dissoldre aquesta cambra, va limitar-ne les funcions, va destituir el govern de la Generalitat i manté intervinguda l'administració. Davant aquest escenari sense precedents, sense precedents democràtics, el primer pas és posar fi, immediatament, a la intervenció de les nostres institucions. Cal recuperar la normalitat institucional necessària per estar al servei del país, per atendre amb eficàcia les demandes i la voluntat de la ciutadania. Correspon als grups, correspon a vostès, fixar l'agenda i el rumb polític dels propers anys, però en el que depèn de mi, en el que depèn d'aquesta presidència, treballaré incansablement perquè aquesta legislatura la política torni a situar-se al centre de tot.

Conjurem-nos tots, conjurem-nos per recuperar les institucions del país i tornar-les a posar al servei de la ciutadania com més aviat millor. Conjurem-nos per recuperar les institucions i posar-les en mans de la ciutadania. De fet, amb aquest ple constitutiu de la legislatura, amb la votació que acabem de realitzar, recuperem la institució política essencial del país, dipositària de la nostra sobirania, l'encarregada de fer realitat els mandats democràtics del nostre poble. Hem de tenir sempre present que les urnes són el nostre origen. Són la màxima expressió del que representem. I res que no impliqui respectar-ne la seva veu, respectar-ne el seu resultat, és assumible en termes d'integritat democràtica.

Ens correspon restituir, enfortir també i preservar la sobirania del Parlament. No només per una obligació històrica, de continuïtat

La guàrdia d'honor dels Mossos rebent el nou president, Roger Torrent ■ JOSEP LOSADA

i de voluntat de ser com a poble, sinó per garantir i enfortir els drets civils i els drets socials del nostre país. En un moment en què en molts països del nostre entorn s'està produint una regressió en drets socials, nosaltres aquí tenim l'obligació de defensar els que més pateixen. Aquells a qui les crisis sempre exclouen una mica més, als que més pateixen les conseqüències d'un sistema econòmic que genera desigualtats. Aquest també és el meu desig: fem que aquesta cambra sigui una aliada de totes aquestes persones, fem que la nostra feina els sigui útil en aquest sentit. Fem que el progrés social sigui, també, un objectiu irrenunciable d'aquest Parlament.

Per això, em proposo treballar sense descans per ajudar a restituir plenament el conjunt de les nostres institucions. Ho faré, humilment, des de la meua experiència prèvia com a diputat en aquesta cambra, i com a alcalde. I aprofito aquest fet per reivindicar la tasca que es fa al món municipal, el compromís de centenars i centenars d'alcaldes i milers de regidors que, amb honestedat, amb esforç, el dia a dia, des del seu poble, des de la seva ciutat, ajuden a construir, també, un país millor. Perquè treballar al món

municipal significa gestionar conflictes, treballar al costat de la ciutadania, teixir acords amb aquells que no sempre pensen com tu, però amb els quals ens hem d'entendre.

I és amb aquest esperit, amb aquest mateix esperit, que em plantejo exercir la responsabilitat que ara m'ha estat atorgada. És amb aquest esperit que vull contribuir a cercar l'entesa i el diàleg en la vida política catalana que té, evidentment, en aquesta cambra, i ha de tenir, un espai central. En la meua trajectòria personal i política sempre he procurat allargar la mà a tothom, sense excepció. Em comprometo ara a continuar en aquesta línia, a continuar fent-ho. Els demano, això sí, col·laboració, col·laboració a tots vostès i voluntat franca d'ajudar en el bon govern d'aquesta institució.

Però alhora em permeto exigir-los una cosa: exigir-los respecte. Respecte a la institució, respecte a tots i cadascun dels diputats i diputades i respecte, en definitiva, pels vots de la gent. Respecte per la voluntat popular. Molts de vostès m'han conegut com a diputat i saben com penso. Aquest és el meu patrimoni personal i polític, al qual no penso renunciar mai. En cap cas. Però, més enllà de les conviccions polítiques, per-

sonals, hi ha els principis. I, en aquest sentit, jo personalment vull fer de la democràcia i la convivència els pilars fonamentals del meu mandat, aquests principis bàsics. Vull contribuir a cosir, a cosir també la societat catalana a través d'aquests dos principis, d'aquests dos fonaments.

De fet, som una societat d'identitats encreuades: d'identitats d'origen, de gènere, de classe, d'ideologia, de creences i de conviccions, identitats múltiples. Davant d'aquesta pluralitat, que és una riquesa en si mateixa, la cohesió s'ha de fonamentar en els elements comuns que garanteixen la convivència: els principis democràtics, respecte absolut pels drets i les llibertats fonamentals, la justícia social i, en definitiva, l'essència del que entenem com a republicanisme.

Les successives presidències del Parlament de Catalunya, tot i els diferents i lògics accents ideològics, sempre han mantingut una clara línia de continuïtat institucional entorn del compromís i la determinació en la defensa de la institució, i també dels drets i les llibertats públiques. I, en aquest sentit, vull agrair i fer-me deutor d'aquesta línia de continuïtat, però sobretot vull agrair en particular la tasca de la presiden-

democràcia”

ta Forcadell. Com ha defensat ella, reiteradament, des d'aquí, on jo avui m'assec, però també arreu, al Parlament s'ha de poder parlar de tot. Al Parlament s'ha de poder parlar del que vulguin els diputats i les diputades. Perquè, si no, per què serveix un Parlament, si no és precisament per donar veu a totes els diputats i les diputades i, per tant, a tots aquells a qui representen? De fet, quan un debat és viu a la societat, quan és present entre els seus ciutadans, quan forma part dels anhels i dels desitjos d'una majoria, és imprescindible que aquest debat pugui tenir cabuda en aquesta cambra.

Aquells que creiem en la democràcia, aquells que participem de les seves institucions, mai hem de tenir-ne por, mai hem de tenir por de la democràcia. I mai hem

de renunciar al debat i a la paraula. Les diputades i diputats hem de portar aquí al Parlament les veus del país, que són moltes i són diverses. I, com deia l'enyorada Muriel Casals, "la nostra tasca és compartir, contrastar visions diferents, i trobar, al final, espais de confluència".

Aquest és un país molt plural, i així queda reflectit en aquest Parlament, un Parlament que està legitimat per una participació del 79%. Atenent a aquesta pluralitat, la presidenta Forcadell va fer un gest significatiu obrint les reunions de la mesa als representants dels partits que no en formen part. Anuncio, ja ara, que vull donar continuïtat a aquesta mesura, perquè tots representem una part del país, i vull que tots ens sentim part d'aquest Parlament, que és el de totes i és el de

tots els catalans.

És un Parlament amb història. I això afegeix un altre pes a la responsabilitat del càrrec. Em precedeixen, per exemple, noms com ara el de Josep Irla, fins avui l'únic gironí president del Parlament. D'ell, em sento deutor de la seva capacitat de persistència i de la seva lleialtat al país. I, per tant, intentarem, des d'aquesta presidència, complir aquell llegat que ens deixava el president Irla.

Per altra banda, succeeixo, ja més recentment en el càrrec, dues dones: la presidenta De Gispert i la presidenta Forcadell, que han representat amb gran dignitat i compromís aquesta institució. En faig esment perquè la igualtat efectiva és encara un repte pendent de la nostra societat, també a les nostres institucions. I personalment em sento compromès amb la lluita feminista. Perquè el repte de la igualtat ens reclama la implicació de totes i de tots, també, i en especial dels homes. Un repte per als 135 diputats i diputades d'aquesta cambra. No volem iniciar cap més ple lamentant l'assassinat d'una do-

na, lamentant un crim de violència masclista. Com a país –i aquest és el nostre repte– no ens podem permetre ni un sol cas, ni un sola dona assassinada més.

Senyores diputades. Senyors diputats. Tenim molts reptes. Tenim molta feina i, evidentment, una gran responsabilitat. La ciutadania ha dipositat la seva confiança en tots i cadascun de nosaltres. No els podem decebre.

Hem de tenir sempre present que les urnes són el nostre origen, la màxima expressió del que representem

Fem d'aquest Parlament un espai on el diàleg i l'entesa ens ajudin a construir una societat millor. Deia Stefan Zweig, de qui em declaro fervent seguidor: "El nostre món té espai per a moltes veritats i no només per a una, i simplement si els homes volguessin podrien conèixer-les amb les altres." Tots els electes tenim un propòsit

comú: el de representar el millor possible els nostres votants, portar aquí al Parlament la seva veu, les seves demandes, els seus anhels, per construir un país millor, més just i més lliure. Que cadascú ho faci des de les seves posicions, que cadascú defensi els seus projectes polítics. Tots, òbviament, hi tenen cabuda, però els demano que sempre es faci mantenint el respecte.

Diputats i diputades, de tots nosaltres depèn no fallar a la confiança dels nostres conciutadans. A les nostres mans està refer i recuperar el protagonisme de les nostres institucions, un protagonisme que es basi en la capacitat de transformar i fer avançar el país. Els encoratjo a posar-nos al servei de la ciutadania, i a fer que els debats i els acords en aquest Parlament permetin conrear la llavor de l'esperança en un país que sempre, sempre, sempre, persisteix i se n'acaba sortint. Malgrat tots els obstacles, malgrat totes les dificultats, aquest país sempre persisteix i se n'acaba sortint.

Visca la democràcia i visca Catalunya!

AULA MAGNA IEI. 19 h

PROJECCIÓ I DEBAT DEL DOCUMENTAL

Dijous, 18 de gener

a càrrec de: **Daniel i Jaume Serra**, directors del documental i

Alice Ekman, protagonista del documental i neta i neboda neta de jueus que van salvar-se a través del Pirineu de Lleida

Modera: **Josep Calvet**

PERSEGUITS I SALVATS

Entre 1939 i 1944 prop de 10.000 jueus van arribar a Catalunya creuant el Pirineu català, fugint de la persecució nazi i el col·laboracionisme francès.

Uns cinc mil ho van fer pel Pirineu lleidatà. Setanta-cinc anys després de l'inici d'aquell èxode, el documental "Perseguits i Salvats" ressegueix sobre el terreny l'odissea d'aquells refugiats amb supervivents i els seus descendents.

 la xarxa
comunicació local

Dijous, 25 de gener

a càrrec de **Pilar Rahola**, periodista i escriptora

iei 75 anys
INSTITUT D'ESTUDIS IL·LUDENCS

 Diputació de Lleida

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

DISCURS D'ERNEST MARAGALL

“No abandonarem la via democràtica”

Diputats i diputades, autoritats que ens acompanyeu, senyores i senyors assistents, treballadors del Parlament i dels mitjans de comunicació que cobreixen aquesta sessió, moltes gràcies, els desitjo molt bon dia a tots i a totes. Jo hauria de començar aquesta sessió dient, també, bon dia..., haig de dir: “Bon dia, president Benach, president Rigol, presidenta Carme Forcadell, i gràcies per ser aquí, per honorar aquesta sessió.” Però hauria de dir, també: “Bon dia, president de la Generalitat. Bon dia, consellers del govern de la Generalitat.” Però ja ho veuen: ni el president de la Generalitat ni els membres del seu govern seuen al lloc que els pertocaria. Els uns, presoners; els altres, a l'exili; la resta, destituïts.

Espero que em perdonin, doncs, si abans de continuar amb el procediment d'elecció dels membres de la mesa expresso algun dels sentiments que, imparables, m'omplen el cap. Vindran dies per actuar, per pensar, tots nosaltres, tots vostès, senyores i senyors diputats, amb dedicació i responsabilitat en la nostra condició de representants dels 7,5 milions de catalans i catalanes. El que sento avui, en canvi, prové més del cor que del cap, més de l'experiència viscuda que de la reflexió tranquil·la. I el que sento és, d'una banda, una acumulació d'indignació enfront les agressions que cada dia vivim, però també, els ho asseguro, una creixent suma de raó i de raons, de conviccions afermades sobre el present i el futur del nostre país, d'aquesta Catalunya que no es rendeix, que no es resigna, que vol seguir sent el que és, el que ha sigut sempre, per poder construir el país nou, lliure, just i digne que volem ser.

Avui jo no hauria de ser aquí. Sense aquestes eleccions imposades des de l'Estat, a l'empara de l'article 155 de la Constitució, jo no seria aquí. Podria seguir sent un ciutadà políticament compromès, això sí, però més espectador que actor, més assistent a manifestacions o a debats que no pas representant d'aquests manifestants o d'aquests ciutadans. Diguem-ho clar, qui hauria de ser avui aquí

són precisament els que no hi són: el president, Carles Puigdemont; el vicepresident, Oriol Junqueras; els consellers Joaquim Forn, Lluís Puig, Clara Ponsatí, Toni Comín, Jordi Cuixart i Jordi Sánchez, que ens podrien acompanyar des de la llotja, ben certament. I hauríem d'estar fent un altre debat, no aquest. Hauríem d'estar fent un debat, diguem-ne, aquest sí, ordinari.

I quin hauria de ser aquest debat? No el que estem obligats a fer avui, sobre qui té dret i qui no té dret, sobre les condicions dels nostres representants i les seves situacions i els seus drets individuals com a ciutadans i com a representants dels ciutadans. Hauríem d'estar tenint, crec jo, un debat sobre la taula de diàleg que s'hauria hagut d'obrir entre tots nosaltres i la representació de l'Estat. Una taula de diàleg per avaluar la situació sorgida a partir de l'1 d'octubre i per arbitrar, de comú acord, les vies per a la veri-

ficació democràtica de la voluntat dels catalans i catalanes. Aquesta seria la normalitat acceptable.

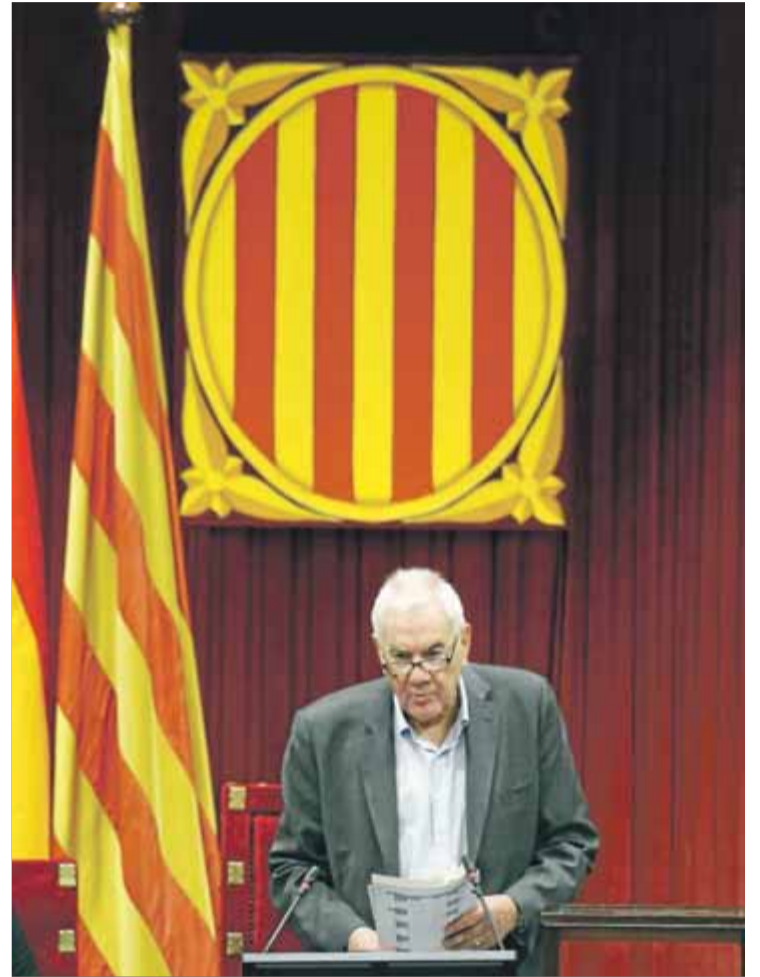
Un projecte al qual molts anomenem República, però també podria dir-se llibertat, justícia, equitat i progrés

Una normalitat a què no renunciem ni renunciarem. Una normalitat sorgida del mutu respecte i del reconeixement de la nostra condició de societat amb dret a existir per ella mateixa, de subjecte polític equipat per governar-se, per expressar projectes col·lectius, per dibuixar i construir el propi futur. Avui és, efectivament, un dia per mirar endavant, per començar una nova etapa, però és també un dia per recordar d'on venim, per entendre per què som avui aquí. És el primer cop, en totes les legislatures, des de l'anomenada Transició democràtica, que el ple de constitució d'una legislatura se celebra amb el banc del govern buit. Com em recordava en Gerard Gómez del Moral —és bo saber-ho i recordar-ho—, el president Tarradellas

va presidir la sessió de la constitució del primer Parlament el 10 d'abril de 1980. La va presidir des d'aquí, inicialment, i després va assistir a tota la sessió, com va assistir igualment, a la d'investidura. I el president Tarradellas, aquell dia, com durant tots els anys en què va ser president de la Generalitat a l'exili, representava la legitimitat i la continuïtat històrica de les institucions catalanes. Era una institució que enllaçava directament amb la Generalitat republicana, enderrocada i dissolta el 1939, de la mateixa manera que, rebuda de Josep Irla, la presidència de Tarradellas era la continuïtat institucional de la presidència de Lluís Companys, afusellat a Montjuïc el 1940 per la dictadura franquista.

Deixin-me dir que tinc també ben viva la imatge potent d'aquell 30 de setembre del 2005, quan aquell mateix Parlament, amb un govern sota la presidència de Pasqual Maragall, votava, gosava votar un text estatutari, una nova proposta que, ben explícitament, representava una mà estesa a l'Estat espanyol. Buscaven, en aquell temps, un acord amb profunditat amb l'Estat, un acord basat en la lleialtat i el respecte mutus, però que donés genuïna resposta, també, federal a l'aspiració catalana. Preteníem —quina ingenuïtat, diríem avui— substituir els acords entre elits i el mercadeig permanent per una entesa de fons, per una entesa que donés satisfacció a Catalunya al mateix temps que permetia la plasmació d'una Espanya reconciliada amb ella mateixa, respectuosa i convençuda de la riquesa derivada de la diversitat dels pobles i nacions amb qui compartir futur. Però aquella mà estesa, tots ho sabem, va ser, un cop més, rebutjada. L'Estat espanyol, sembla, no en sap ni en vol saber res, de reconciliació ni de sobirania compartides. El poder es posseeix i no se'n cedeix ni un bri a ningú, menys encara a Catalunya.

L'Estat espanyol, ho sembla, no sap guanyar, sap derrotar. No sap compartir. Sap imposar, humiliar i castigar. El 2010 la societat catalana va reaccionar per necessitat, per instint de supervivència, front a l'evidència que

El president de la mesa d'edat, Ernest Maragall ■ ANDREU PUIG

l'Estat espanyol havia decidit completar un projecte d'Estat que incloïa l'assimilació definitiva de Catalunya com a realitat política econòmica i social diferenciada. L'acció col·lectiva d'una part molt significativa d'aquesta societat catalana ha estat formidable al llarg d'aquests anys i s'ha convertit en l'experiència democràtica europea més significativa de les últimes dècades. L'Estat sembla que no admet, no entén ni vol acceptar.

L'1 d'octubre va ser la confirmació, la culminació d'aquest període. Serà recordat —els ho ben asseguro— com el dia en què la ciutadania es va fer mestra del seu destí. Avui, per molt que el Tribunal Constitucional anul·li la comissió creada per esbrinar i delimitar responsabilitats del que va succeir aquell dia, no el podrà esborrar de la nostra memòria col·lectiva. Potser per això l'Estat prescindeix ara de qualsevol fórmula basada en el diàleg i el respecte. Ja no importa, sembla, que se note el *empeño*. No importa. Nosaltres seguirem, n'hem après. Coneixem bé les nostres forces i mesurarem millor les de l'Estat. Sabem el que podem esperar d'Europa i el que no podem esperar dels seus grans estats. Però som Europa i serem part activa de la regeneració europea. El vot del 21 de desembre és també un bon mapa de la societat catalana d'avui, diversa i complexa. Una

societat a qui aquest Parlament haurà de saber representar, amb el màxim respecte, a tots i a cadascú, amb la imprescindible sensibilitat i proximitat. No abandonarem la via democràtica. Assumirem el repte del contrast viu i directe amb la ciutadania catalana en el camí d'un projecte per a tots els catalans i catalanes. Un projecte que si fos contra o sense els ciutadans perdria tot el sentit, sense tots ells. Un projecte al qual molts anomenem República, però també podria dir-se llibertat, justícia, equitat i progrés.

Amb en Jordi Sánchez, hem coincidit molt sovint en actes i amb diverses oportunitats, compartint uns versos d'*El cant de la senyera*, que serveixen també com a definició del país i del moment. Són molt breus, diuen: “Dona veu al teu cantaire / Il·lum als ulls i força al braç.” És a dir, dona la veu i el vot al poble. Dona intel·ligència als que han de prendre decisions, a les institucions, al govern i al Parlament. I dona resistència, fermesa, tenacitat al capteniment col·lectiu de la ciutadania catalana. La resistència i la intel·ligència que caldrà per guanyar la llibertat d'Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Cuixart i Jordi Sánchez, i per accelerar el lliure retorn de Carles Puigdemont, Meritxell Serret, Clara Ponsatí, Lluís Puig i Antoni Comín. Aquest país serà sempre nostre. Moltes gràcies i visca Catalunya!

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La majoria dels grups celebren el discurs de Torrent

■ El PSC, Catalunya en Comú i el PP troben conciliador el parlament i només Cs hi veu unilateralitat ■ La CUP “lamenta” molt un contingut de retorn a l'autonomia

Xavier Miró
BARCELONA

Tots els grups van veure un to amable i conciliador i un possible canvi d'etapa en el discurs del nou president del Parlament, el republicà Roger Torrent, excepte Ciutadans, que considera que la majoria independentista no ha fet cap gest i que les paraules de Torrent assenyalen el mateix full de ruta de desobediència a l'Estat espanyol que la legislatura passada. La formació d'Arrimadas, cap de l'oposició, marca així el seu perfil d'enfrontament directe amb la majoria independentista.

Però no va ser aquesta la posició de tota la resta de grups del nou Parlament –fins i tot el PP va in-

terpretar les paraules de Torrent com una porta oberta al diàleg-. La portaveu del grup parlamentari del PSC, Eva Granados, va agrair al nou president les referències al respecte, la convivència i la reivindicació de la diversitat de la cambra. També va celebrar que la legislatura comenci “dins de la legalitat i amb respecte pel Parlament”. Després d'assegurar que el seu grup valorarà “aquestes paraules”, va demanar que es passi de les paraules als fets i va llançar una advertència. Pels socialistes, aquest gest d'allargar la mà és incompatible amb una investidura de Puigdemont sense que aquest sigui present a la cambra.

En un to semblant es va

mostrar el líder del grup parlamentari de Catalunya en Comú-Podem, Xavier Domènech, que va valorar positivament el discurs de Torrent i també va esperar que això esdevinguí “quelcom més que un discurs”. Pels comuns, aquesta legislatura ha de ser la del “desbloqueig de la situació política i social que fa massa temps que vivim”. El líder dels comuns va demanar al nou president de la cambra que la mesa que dirigeix “actui per al conjunt” de forces i “no només per a una part”.

El PP també va interpretar com un gest de col·laboració les paraules de Torrent fins i tot “trencant potser amb la línia de Forcadell”, en paraules del diputat i secretari general

del PP català, Santi Rodríguez. El popular va deixar clar que el discurs era el d'un diputat independentista d'ERC, però hi va voler afegir que “bona part de la intervenció té un to conciliador”. Rodríguez hi veu un “bri d'esperança” i va exigir a Torrent el mateix “respecte a la pluralitat” que el nou president havia demanat prèviament per a la majoria par-

Les frases

“No tenim cap esperança de trobar en Torrent un president imparcial i diferent de Forcadell”

Inés Arrimadas
PRESIDENTA DEL GRUP DE CIUTADANS

“Tenim confiança plena en Torrent. Els lletrats assessoren però l'interpret és la mesa o el ple sencer”

Elsa Artadi
DIPUTADA DE JUNTS PER CATALUNYA

“Avui, un altre pas endavant: constitució del Parlament amb majoria independentista”

Joan Tardà
DIPUTAT D'ERC AL CONGRÉS

La Moncloa valora la “normalitat” de l'acte

■ El govern espanyol destaca que el discurs de Torrent “no ha empitjorat la situació”

Montse Oliva
MADRID

L'executiu espanyol va destacar ahir la “normalitat” de l'acte de constitució del Parlament, així com el to emprat pel seu nou president, Roger Torrent, en el discurs d'estrena. Tot i així, fonts de La Moncloa deixen entreveure que una flor no fa estiu i és per això que entenen que, si bé la intervenció d'ahir “no va empitjorar la situació”, no es refien dels

següents passos que farà a partir d'ara la mesa que presideix. Així doncs, davant l'anunci de l'acord entre JxCat i ERC de donar suport a la candidatura de Carles Puigdemont, l'objectiu del govern espanyol és aturar una eventual investidura en què l'aspirant a presidir el seu discurs no ho faci presencialment. En aquest punt, fa més d'una setmana que des de l'entorn de Rajoy s'assegura que tenen tots els escenaris estudiats per recórrer contra qualsevol moviment que es detecti que va en el sentit de permetre un debat d'investidura que se surti del document aportat pels lletrats

de la cambra catalana.

Dins d'aquesta “normalitat” expressada des de La Moncloa, es posava també de manifest el fet que ahir no s'hagués forçat el vot delegat dels cinc diputats electes que a hores d'ara són a Brussel·les, ja que això hauria provocat la immediata presentació d'un recurs davant el Tribunal Constitucional. De fet, les mateixes fonts es vantaven del caràcter “dissuasiu” que havia tingut l'anunci de Rajoy que tenien intenció d'impugnar l'acte d'ahir en el supòsit que es permetés votar a Carles Puigdemont, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Meritxell Serret i Toni Comín. Se-

Xavier García Albiol, ahir, en el ple de constitució del Parlament ■ QUIQUE GARCÍA / EFE

gona el criteri de La Moncloa, aquest avís podria haver estat cabdal per evitar que es produís una situació de bloqueig en la constitució de la mesa i en l'arrencada dels treballs parlamentaris.

En referència al fet que

la mesa d'edat acceptés ahir el vot delegat dels diputats empresonats –Oriol Junqueras, Joaquim Forn i Jordi Sánchez–, les mateixes fonts assenyalaven que no es té intenció de plantejar cap mena de recurs pel fet que

ho havia decidit una mesa que ja no existeix. Això sí, alertaven que aquest fet no ha establert “precedent” i que es mantindran vigilants sobre els criteris que s'usin a partir d'ara per tal de permetre'ls tornar a votar. ■

La cap de l'oposició, Inés Arrimadas, ahir intervenint
■ ANDREU PUIG

lamentària. Per la CUP, aquest to amable i conciliador de les paraules de Torrent és "preocupant" si acaba suposant un retorn a l'autonomisme. De fet, el cap del grup parlamentari, Carles Riera, no va dubtar a "lamentar profundament" el discurs, que veu molt lluny de la defensa explícita de la institucionalitat republicana que, segons els cupaires, sorgeix del referèndum de l'1 d'octubre, però també de la votació de la declaració d'independència del 27 d'octubre. Tot i que el consell nacional de la CUP havia autoritzat el grup a integrar-se en la nova mesa del Parlament, Riera creu que han fet bé de deixar en suspens aquesta possibilitat perquè veuen el camí apuntat per Torrent "molt lluny" dels possibles consensos per fer realitat la República –cap referència directa de Torrent a aquesta idea– i un procés constituent per aprovar una Constitució republicana. Els cupaires també van advertir Junts per Catalunya (JxCat) i ERC que "retrocedir cap a l'autonomisme, lluny d'apaciar la bèstia, provocarà que mossegui més fort", en referència a l'Estat espanyol.

A diferència de tota la resta de grups de la cambra, Ciutadans considera que ahir Torrent va esbossar la continuïtat de la via

de desobediència i ruptura cap a la independència. Això sí, sense afirmar-ho explícitament. La cap de l'oposició, Inés Arrimadas, va interpretar per les seves paraules que Torrent "seguirà treballant únicament per la independència" i va considerar que la nova legislatura "ha començat com va acabar l'anterior" perquè, com a president de la mesa d'edat, l'exconseller Ernest Maragall va interpretar el reglament en favor de les tesis independentistes i va fer "un míting d'ERC". Ciutadans no mostra "cap esperança" en la imparcialitat de Torrent, que veu "no molt diferent de la senyora Forcadell".

Per la seva banda, Junts per Catalunya considera la majoria independentista de la mesa el reflex de la voluntat ciutadana i, després del resultat del 21-D, "el segon pas per posar fi al 155", en paraules d'Elsa Artadi, diputada de la formació de Puigdemont. Tampoc ahir Artadi es va moure de l'objectiu únic en què insisteix des de fa setmanes JxCat: no hi ha recuperació institucional sense la investidura de Puigdemont. Els lletrats "assessoren" sobre com invertir, però és la mesa o el "ple sencer" qui interpreta el reglament. JxCat té "confiança plena en Roger Torrent". ■

“Valorarem aquestes paraules del president Torrent. Però volem comprovar-les amb fets”

Eva Granados
PORTAVEU DEL GRUP DEL PSC

“S’ha de produir el desbloqueig de la situació política i social que fa massa temps que vivim”

Xavier Domènech
PRES. DEL GRUP DE CAT. EN COMÚ

“Retrocedir cap a l'autonomisme, lluny d'apaciar la bèstia, provocarà que mossegui més fort”

Carles Riera
CAP DEL GRUP DE LA CUP

“Bona part de la intervenció ha tingut un to conciliador, potser trencant amb la línia de Forcadell”

Santi Rodríguez
DIPUTAT DEL GRUP DEL PP

XERRADA

Hem deixat els llibres. I ara què?

Són moltes les propostes que es poden fer sense els llibres de text: el treball per projectes i les investigacions, les propostes d'experimentació i els tallers, entre altres.

De la mà de l'Associació de Mestres Rosa Sensat, reflexionarem plegats sobre com es pot organitzar una escola per ser més oberta al món que l'envolta, engrescar els infants amb projectes que els fan pensar, descobrir i créixer.

Data: Divendres 19 de gener, 19:30h
Lloc: La Cooperativa, Castellolí
Durada: 2h

CICLE DE XERRADES D'EDUCACIÓ A CASTELLOLÍ

L'Ajuntament de Castellolí, i La Tribu, us convida a la xerrada "Hem deixat els llibres. I ara què? Interpretar la realitat a través dels projectes", el pròxim divendres 19 de gener, a les 19:30 h, a La Cooperativa de Castellolí.

Una xerrada de la mà de l'Associació de Mestres Rosa Sensat, que ens donarà a conèixer les nombroses propostes que es poden fer sense llibres de text a l'escola: treball per projectes i investigacions, iniciatives d'experimentació i tallers, entre d'altres.

Plegats, reflexionarem sobre com s'organitza l'escola, en coherència amb el projecte pedagògic: una escola oberta al món que l'envolta, que engresca els infants amb projectes que els fan pensar, descobrir i créixer. Us hi esperem!

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Primavera groga al parc

COLOR • Una bandera sense les quatre barres, símbol de la resistència del procés **CONTROL** • Els Mossos impedeixen l'accés davant del Parlament

Jordi Panyella
BARCELONA

És un drap setinat, d'una tela noble, elegant, que bateja al vent que fa aquest matí a Barcelona, un matí també de sol que recorda més els primers dies de primavera que no pas els del pic de l'hivern. El drap és groc, i la qualitat del teixit fa que sembli daurat. El que crida l'atenció és que és groc, o daurat, tant se val, i només groc. És la peça fonamental i indispensable d'una bandera que enarbora una noia que ha fet cap al passeig Lluís Companys de Barcelona per se-

guir a través d'una pantalla gegant la sessió d'investidura de Roger Torrent com a president del Parlament de Catalunya. El discurs que fa el flamant president està despulat de paraules abrindades, el mot *independència* no hi apareix i la paraula *república* només hi surt per aproximació quan parla d'actuar amb els "valors del republicanisme". El discurs polític ha transmutat i les banderes també. La bandera groga i només groga que enarbora aquesta dona és com una senyera a la qual li hagin caigut les quatre faixes. L'estratègia de setge policial i judicial a l'independentisme ha

fet moderar posicions, modificar objectius i centrar la prioritat en el clam de llibertat que representa el color groc, a la solapa, als balcons i ara a les banderes. Ja no hi ha reivindicacions nacionals, ni grans clams per la independència, ara es lluita fonamentalment contra la tenalla política i judicial de Madrid i per aconseguir la llibertat dels presos polítics. Avui l'aire no porta flaires de república, sinó el compromís de la resistència.

El groc és el color que domina en la concentració de partidaris de la independència que s'han citat a la part baixa del passeig de Lluís Companys. En són un

Llaços grocs a la Ciutadella, persones concentrades fora del parc i tanques davant del Parlament que no van haver de contenir ningú ■ JOSEP LOSADA

parell de milers i s'estan de cara a una gran pantalla de televisió, drets damunt del gran mapa de la ciutat del 1714 que es va dibuixar en aquest punt, damunt l'asfalt, quan el 2014 es van celebrar els tres-cents anys de la

desfeta de l'11 de setembre. El punt de concentració és aquí i no davant de l'edifici del Parlament, dins del parc de la Ciutadella, perquè algun responsable de seguretat —no cal oblidar que en vigència de l'article 155 de la

Els Tres Tombs de Sant Antoni

Mercat tradicional de productes artesanals i de proximitat

Linyola, 21 de gener de 2018

A partir de les 9 del matí

- Al pavelló poliesportiu, esmorzar popular (xulles de porc fregides). Preu: 4 €
- A la plaça Planell, mercat de productes artesanals i de proximitat (embotits, formatges, mel, dolços, bijuteria, minerals...)

A partir de les 10 del matí, a la plaça Planell

- Corral d'animals
- Passejada amb rucs durant tot el matí

A les 12 del migdia

- Missa major en honor de sant Antoni
- En acabar la missa, benedicció dels animals i els Tres Tombs de Sant Antoni

A les 5 de la tarda

- Al pavelló poliesportiu, divertit bingo amb premis molt especials (acte obert a tothom)

Durant el matí, els jugadors del FS Linyola vendran el números del "Carro de fato", que serà sortejat a la mitja part del bingo.

Organització

Ajuntament de Linyola

Col·laboradors

Col·laboradors de Sant Antoni

Agrupació de Jovent

Diputació de Lleida

INSTITUT D'ESTUDIS ILERDENCS

140194-118001.DW

Sánchez reclama al jutge poder assistir als plens

■ Llarena encara no ha comunicat a les altres parts la seva petició de llibertat

M. Piulachs
BARCELONA

L'expresident de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i diputat de JxCat al Parlament, Jordi Sánchez, ha demanat al jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena que li permeti sortir de presó per assistir als plens, atès que el magistrat encara no ha resolt la seva petició de llibertat.

L'advocat de Sánchez, el penalista Jordi Pina, va demanar ahir aquests permisos després de saber que el jutge encara no ha comunicat a la resta de parts en la causa la petició de llibertat provisional que Sánchez va fer-li divendres passat. Un cop comunicat, les defenses i acusacions tenen tres dies hàbils per contestar i després ho fa el jutge, així que no s'espera

Sánchez, quan anava a declarar a Madrid, l'octubre passat ■ ACN

una resposta de Llarena fins la setmana vinent. Pina també va presentar ahir un recurs de reforma contra la resolució del magistrat en què va declarar la incapacitat dels exconsellers Oriol Junqueras i Joaquim Forn i del mateix Sánchez per acudir als plens, malgrat que va obrir la porta a possibilitar que la mesa del Parlament arbitrés la seva delegació de vot, com finalment van exercir ahir. No obstant això,

Pina replica al jutge que no li van demanar res i que, per tant, no podia resoldre res vers Sánchez, tot i que ara li demanen explícitament els permisos.

D'altra banda, tres exconsellers d'ERC investigats en el cas han canviat d'advocat, que era Andreu can den Eynde. Carles Mundó serà defensat per Josep Riba i l'expresidenta Carme Forcadell i Anna Simó són ara representades per Olga Arderiu. ■

Constitució, que manté intervinguda la Generalitat de Catalunya, la direcció dels Mossos d'Esquadra depèn del ministre de l'Interior, José Ignacio Zoido— ha decidit que la gent que s'hi podria arribar a concentrar,

i que finalment resulten ser majoritàriament persones d'edat avançada, poden causar problemes i cal preservar l'edifici del Parlament d'aquestes concentracions independentistes que són potencialment perilloses,

segons ha advertit en les diverses resolucions el jutge Pablo Llarena per mantenir els consellers i els Jordis a la presó, encara que mai hi hagi hagut cap incident. I tampoc avui.

Tot és molt tranquil, molt ci-

vilitzat aquest matí i l'únic que trenca la calma del moment és la presència durant una estona d'un grup d'altres, algun d'ells cap rapats, amb banderes espanyoles i una estelada on han pintat amb esprai de color negre el número 155, que criden "Llibertat, llibertat!". La presència d'aquests individus no altera el propòsit dels concentrats de fer costat als diputats que estan restituint a la presidència del Parlament un diputat independentista. I mentre el debat no arrenca, molts dels presents se sumen a la iniciativa del CDR Parc i Llacuna de tenyir de groc la tanca que delimita el perímetre del parc, i la iniciativa té molta requesta.

D'aquesta manera, quan arrenca la sessió, la llarguíssima tanca del passeig Pujades és un mur de color groc, per l'acció d'haver-hi penjat més de 2.000 llaços fets amb tires de plàstic. L'operació d'engroguir la tanca s'ha fet amb un rolo de plàstic de més de 200 metres, i infinitat de bosses d'escombraries, que han comprat els integrants del CDR que després de tants llaços ja saben quin és el preu del plàstic a Catalunya i que el més barat es ven a Manresa.

Molts dels que avui fan llaços

són els mateixos que el 27 d'octubre passat es van concentrar en aquest mateix indret de Barcelona per seguir la sessió del Parlament on es va proclamar la República. L'escena que s'hi va viure era molt similar a la d'avui, amb centenars de persones—aquell dia n'eren moltes més— seguint la sessió parlamentària a través d'una gran pantalla de televisió.

Uns dels que hi eren aquell dia i avui repeteixen són en Francesc i la Dolors, una parella de la tercera edat formada per un català i un gallega. "Ijo soc més independentista que ell", diu la dona. En Joan recorda aquell dia de finals d'octubre i assegura que ell hauria tirat pel dret per anar a totes amb la República, malgrat que reconeix que el president Puigdemont no ho tenia fàcil i que, si hagués optat per aquesta via, "hi hauria hagut almenys 500 morts al carrer". És obvi que avui no és un dia de grans eufòries ni gaire cava, com sí que ho va ser aquell 27 d'octubre. Però aquest matí tenyit de groc i vestit de primavera tampoc és una invitació al pessimisme, sinó tot el contrari. La Dolors ho té clar: "Som en el camí i arribarem fins al final." ■

SALOMÓ: HISTÒRIA, PATRIMONI I LLEGENDA

La Capella del Sant Crist destaca per les pintures murals i a l'oli de l'època barroca

Capella del Sant Crist
Cal Cadernal, casa
pairal de la família Nin.
Per finalitzar la visita
tast de vi i oli de la
cooperativa

DESCOBREIX EL NOSTRE PATRIMONI! VISITES GUIADES

Més informació: Ajuntament de Salomó | Tel. 977 629 030 (de dilluns a divendres de 9 a 14 h) | www.salomo.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'home perfeccionista

Marc Bataller
BARCELONA

Podria començar aquest perfil de Roger Torrent recurrent a tòpics periodístics i explicar que encarna a la perfecció aquella sigla que es va fer famosa fa uns quants anys, JASP (*joven aunque sobradamente preparado*), però prefereixo no seguir per aquest camí. Les últimes hores ja s'ha dit de totes les maneres possibles que serà el president més jove del Parlament de Catalunya –38 anys–, i ahir ell mateix reconeixia: “M'agradaria que aquesta no fos una qüestió anecdòtica. Voldria pensar, en canvi, que es tracta més aviat d'un símptoma. El d'un relleu natural i necessari en els espais de decisió i responsabilitat política.” Sí que prefereixo posar èmfasi en altres aspectes de Torrent, que poden servir per intuir com serà la seva feina al capdavant de la cambra catalana. Els qui han treballat amb ell comenten que és un home molt exigent amb si mateix i autocrític. Per tant, perfeccionista “Les coses es poden fer millor”, sovint repeteix quan ha acabat la jornada. I que sempre, sempre es passeja amb la seva Moleskine, on ho apunta absolutament tot. Ahir, però, no sé on va deixar-la, perquè després de la sessió investidura no la hi vam veure –potser la tenia amagada a l'americana–. Qui sap si aquesta llibreteta es convertirà en la seva inseparable companya de viatge durant aquesta legislatura o si l'acabarà araconant. En l'àmbit més personal, és una persona de bon tracte, amable i atenta, encara que a vegades té un posat seriós.

Nascut l'any 1979 a Sarrià de Ter i polític de formació, s'ha forjat en el món local des de ben jove sota el paraigua

d'ERC. Va entrar a l'Ajuntament del seu poble amb només 20 anys i el 2007 va obtenir quatre regidors i va fer el salt a l'alcaldia gràcies a un pacte amb CiU. En les dues següents eleccions municipals –2011 i 2015– va aconseguir una àmplia majoria absoluta, amb nou dels onze edils que hi ha al consistori. Precisament, ahir, pocs minuts després de prendre possessió del seu càrrec, va voler reivindicar la força del municipalisme.

Durant aquests anys a l'alcaldia ha batallat intensament per aprofitar els potencials logístics i industrials del seu poble, centrant-se en el sector paperer –va potenciar la reobertura de la icònica fàbrica Torraspapel, encara que hi ha hagut problemes de sorolls i pudors– i el

Torrent sempre va acompanyat d'una Moleskine on ho apunta absolutament tot

dels mobles. També ha sanejat les finances municipals i ha estat treballant per portar les futures facultats de medicina i infermeria a Sarrià, però els dubtes sobre l'emplaçament del nou hospital Josep Trueta han enterbolit el projecte.

Pel que fa a la política nacional, Roger Torrent es va estrenar com a diputat l'any 2012 amb ERC i va repetir el 2015, a la candidatura de Junts pel Sí. En aquesta última legislatura, s'ha convertit en un dels homes forts d'ERC dins del grup parlamentari i una de les persones de més confiança de Marta Rovira i d'Oriol Junqueras –també ha estat el portaveu adjunt de JxSí.

Una de les seves principals batalles va ser la reforma del reglament que va per-

metre tirar endavant la llei del referèndum. També va formar part de la comissió de Governació, Administracions Públiques i Habitatge; de la d'Economia i Hisenda, i de la d'investigació sobre l'operació Catalunya. En les últimes eleccions, va ser el número 2 de la llista per ERC a Girona, darrere de la consellera Dolors Bassa, i des del minut zero va quedar clar que podia ocupar un càrrec rellevant.

Actiu a l'alça

En un primer moment s'havia especulat que el substitut de Carme Forcadell podria ser Ernest Margall o Raül Romeva, encara que aquest últim arrossegava el llast dels processos judicials i qualsevol acció al límit que dugués a terme el podia tornar a conduir davant del jutge. Al final, Junqueras i Rovira van optar per Torrent perquè el veuen com un jove valor a l'alça que està net d'imputacions o altres pressions judicials. Al seu costat, ERC hi ha posat Alba Vergés, que també és l'exemple d'una nova generació política, però amb força experiència parlamentària –Vergés va ser presidenta de la comissió de Salut i també de la d'investigació sobre l'operació Catalunya.

Independentista de pedra picada i amb dues filles petites, que ahir eren al ple junta-

ment amb la seva dona, el primer repte que haurà d'afrontar Torrent és el de la investidura de Puigdemont i com fer-la efectiva. Serà una prova de foc i qui sap si Torrent aprofitarà alguns dels seus *hobbies* –l'esquí o el *running*– per fugir de la pressió que tindrà els pròxims dies. O potser apostarà per refugiar-se en una altra de les seves grans aficions: el futbol. I, en aquest àmbit, ho té bastant bé per relaxar-se, perquè els seus dos equips preferits funcionen com un rellotge aquesta temporada: el Barça i el Girona. ■

El perfil

Roger Torrent President del Parlament

Al jutjat un professor de Tremp per haver fet piulades sobre la policia

D. Marín
TREMP

Un professor de l'institut de Tremp, Manel Riu, té cita avui al jutjat d'instrucció de la capital del Pallars Jussà, acusat per la Guàrdia Civil d'un presumpte delicte d'odi. La denúncia inclou 119 comentaris de Riu a les xarxes socials

(sobretot a Twitter), on fa broma i critica la Guàrdia Civil, el govern espanyol i alguns dirigents polítics del PP arran de les agressions policials del referèndum de l'1 d'octubre i els fets posteriors.

La denúncia va arribar dies després que Manel Riu tingués una topada en una gasolinera de Tremp

amb agents de la Guàrdia Civil desplaçats pel referèndum. Va passar el dia 7 d'octubre. Segons la versió del professor, es va acostar a ells per dir-los que portaven “l'uniforme de la vergonya”, per tot el que havien fet l'1 d'octubre. L'incident va ser tens, però no va anar més enllà. Al cap

d'uns dies, però, li va arribar la denúncia, en la qual va comprovar que havien fet un seguiment de tot el que havia publicat a les xarxes socials.

“Ens volen fer por, però no penso callar”, ha dit Riu. “M'agrada fer broma i criticar, i alguna vegada puc ser feridor, però han inclòs en la denúncia tuits

Manel Riu ha de fer front a una denúncia

que són simplement una conyeta, i fins i tot un que cita l'himne d'*Els segadors*.” Entre les piulades denunciades, n'hi ha una que en realitat és una repulada de Toni Soler.

Riu és habitual de les xarxes, on acostuma a fer befa i a usar el sarcasme. Nascut a Benavarri, a la Franja de Ponent, és autor del llibre *Em dic Mireia (i el meu cony es diu Carlitos)* (Cossetània), on feia broma de la política de l'etapa del tripartit i de les entitats aragoneses que neguen que la llengua de la Franja sigui el català. ■